

Dòng Sông Trôi

Dòng sông trôi, trôi cả bóng con đò. Mới đó mà bến bỏ lại bờ xưa! Tôi hốt nắng, hốt lên từng giọt lệ...rồi con sáo tha đi. Để lại bóng con đò!

Em mười bảy tuổi, tuổi thương thành tuổi nhớ. Nhớ đến bao lâu? Có lẽ mỗi ngày qua. Ngày qua đi, tôi lần ngón tay nhớ mãi, nhớ đến bao nhiêu? Có lẽ đến lúc trăng tà?

Con đò trôi và người trôi theo nước, nước gợn lòng thành sóng cuộn trời mây. Em mà biết lòng ta tha với thiết, xin em giả vờ vén tóc ngó về đây...

Con sáo sang sông không hề trở lại. Em sang sông, hè, áo lụa bay kia! Là nắng đó trên đầu non chót vót...nắng không ngọt nên lòng ta mặn chát. Nước mắt không nhiều, chỉ vài giọt rớt vào ly.

Ly đá lạnh và mặt trời sóng sánh tưởng trái tim mình từng mảnh vỡ long lanh. Em hồi mười bảy, coi như em đã lớn, ta thương hoài ta thuở tóc Xuân xanh...

Dòng sông trôi...

Trôi cả bóng con đò! Chưa hoàng hôn mà nắng lạnh như mưa. Nếu bây giờ...trăng lên đầu núi, em tưởng tượng giùm ai đó, ngần ngơ!

Trần Văn Lệ